

To je rozsah...

 pucara.org/post/es-el-alcance

Autor: Tom Cooper*

Obranný analytik, historik, redaktor ACIG.info a série knih @War. Mimo jiné je autorem knihy Moskevská hra pokeru – Ruská vojenská intervence v Sýrii, 2015-2017, kterou vydalo nakladatelství Helion & Company.



Sledovat dění na Ukrajině v posledních dnech opravdu „není sranda“. Vláda a různé úřady se samozřejmě snaží udržet dobrou náladu; Jednotky PSU Su-24 opravdu tvrdě narážejí na Rusy na okupovaném Krymu a Rusové včera ztratili Su-35 nad oblastí Sevastopolu (pilot se prý bezpečně katapultoval a byl to "gól proti").

Celkově však situace zůstává nepříjemná, bez okamžitého zlepšení zraku po celé týdny. Samozřejmě, že v týlu PSU funguje poměrně dobře a za poslední dvě noci sestřelila většinu (i když ne všechny) Shahedů vypuštěných do ukrajinského vzdušného prostoru. Ale podél frontových linií VKS shazuje kluznou bombou za kluznou bombou, což umožňuje

stále více útočným skupinám VSRF nejen pokračovat v útocích, ale nutí Ukrajince pokračovat v postupném stahování. Protože: pokud ZSU neustoupí, je zasažena klouzavými bombami UMPK příliš tvrdě a utrpí příliš velké ztráty.



A Ukrajinci, kteří jsou stále kriticky bez dělostřeleckých granátů a mezitím i bez raket Patriot, zjevně nemají prostředky, jak to všechno zastavit.

Chci říct: ukázalo se, že „Rusové ještě nedobyli celé Ivanivske“. Ano, hořce si stěžují na své masivní ztráty a ne, místo toho a za neustálé podpory UMPK, která útočí na ukrajinské pozice uvnitř vesnice a pak až zpět do Chasiv Yar, překročili jih Ivanivske a téměř dosáhli kanálu Siversky Donets. Teď mi řekni, že to dělá věci mnohem, mnohem lepší.

Ještě znepokojivější (i když neméně překvapivé): na západ od Avdiivky se Rusům ještě nepodařilo zajistit celé Berdychi, ale zdá se, že překročili řeku Durnu někde mezi Semenivkou a Orlivkou a údajně útočí na Semenivku. jih. To znamená, že už jsou „uvnitř“ nově budované ukrajinské obranné linie.

Kromě toho je z oblasti Robotine „podezřelé ticho“: poslední zprávy odtamtud (asi před dvěma nebo třemi dny) byly, že „situace není příliš dobrá“, a pak se objevila videa ukazující ruské tanky a vozidla pěchoty bojový vstup do toho, co zbylo z místa.

Ale měli bychom očekávat, že se to všechno zásadně změní, jakmile PSU obdrží své F-16, v červnu nebo tak nějak'? To je podstata toho, co inspirovalo tento článek. Hlavní je, že na začátku (například červen-srpen letošního roku) bude Ukrajina dostávat pouze 6 až 12 F-16. Počet je omezen faktory, jako jsou:

a) kolik pilotů a pozemního personálu může letectvo „ušetřit“, aby je mohlo poslat do NATO na přeškolení výcvik, a přitom udržet dostatek pilotů doma, aby mohli pokračovat v „normálních“ operacích;

b) kolik pilotů PSU a pozemního personálu může NATO vycvičit najednou;

c) kolik ukrajinských pilotů a pozemního personálu se může „rychle“ naučit anglicky natolik, aby v podstatě také „létali a zůstali v angličtině“; A pak

d) kolik F-16 bude schopno udržet provozuschopnost na Ukrajině ve stejnou dobu.



I když se to všechno stane jakousi „rutinou“ (ve válce ve skutečnosti „rutina“ nikdy není), krutou realitou je, že Ukrajina nebude mít dostatek F-16 na něco jako „vyčištění nebe“ ruských stíhacích bombardérů. To bude platit, i když ukrajinské F-16 budou skutečně upraveny instalací radarů AESA a střel vzduch-vzduch AIM-120C-7, jak někteří říkají, že budou (a pak dostanou také Link-16, nebo jeho ekvivalent ukrajinštiny, který je mezitím ve službě u ZSU).

Protože?

a) Protože jich bude příliš málo na to, aby „pokryli celou frontovou linii od úsvitu do soumraku“, a pak

b) protože stíhačky prostě nemohou nikde zůstat v bojové zóně, pokud pozemní jednotky vybavené raketami země-vzduch (SAM) mohou: na obloze nejsou žádné „čerpací stanice každých 15–20 km“, takže mohou zastavit a natankovat: to znamená, že jejich čas v bojové zóně je primárně dán množstvím paliva, které s sebou mohou nést. Konečně

c) Ukrajina nebude moci postavit své F-16 „příliš blízko“ frontové linii, jinak bude muset riskovat, že ji Rusové zasáhnou na zem, protože – a na rozdíl od HUR a SBU – Rusové útočí pravidelně téměř všechny ukrajinské letecké základny a předsunuté operační základny se svými řízenými střelami a bezpilotními vzdušnými prostředky.



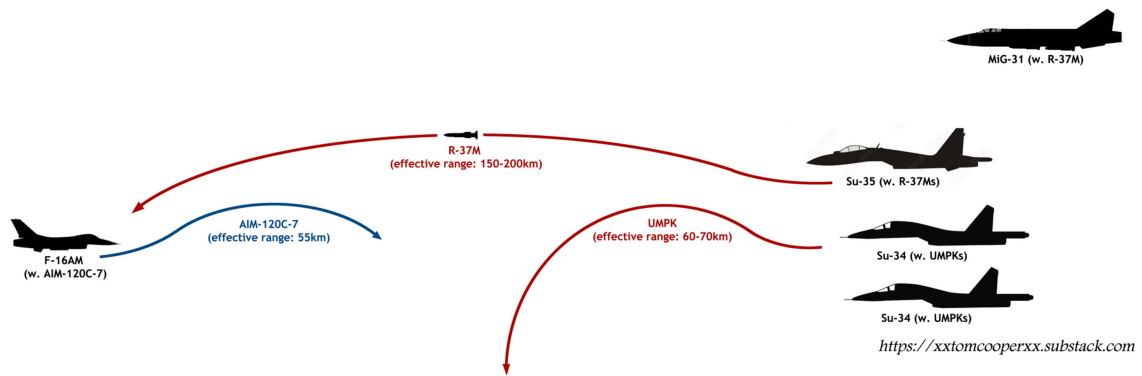
To znamená: Ukrajinské F-16 budou umístěny tak daleko v týlu, že většinu paliva spotřebují, aby dosáhly bojové zóny.

Ale dobře: řekněme, že znovu a znovu se vyskytnou případy, kdy jeden nebo druhý z těchto „prvních ukrajinských F-16“ bude „ve správný čas na správném místě“. Za letu, s dostatkem paliva a v pozici, aby se pokusil zachytit přicházející ruský útok s UMPK. Vzhledem k tomu, že Rusové pravidelně vypouštějí kolem 120 UMPK denně, není to tak, že by nebyly příležitosti k pořádání takových příležitostí.

Pojďme se tedy podívat na to, čemu budou čelit. Obvyklá „útočná buňka“ VKS se dnes skládá z:

- 1x Su-35: vyzbrojeno 2x R-37M, 1x Kh-31, 2x R-77 a 2x R-73; poskytování vynikajícího pokrytí a antiradarové schopnosti (proti ukrajinským SAM);
- 2x Su-34: vyzbrojený 4x UMPK (pokud 250 nebo 500 kg) a 2x R-73 (pro sebeobranu).

Problém: Dokud detekuje F-16 včas (a buďte si jisti: VKS udělá vše, co je v jejích silách, aby sledovalo každý let jakékoli ukrajinské F-16), může Su-35 zaútočit z dosahu 150 až 200 km.



Něco jako 3,5násobek dosahu největšího dosahu zabití vzduch-vzduch známého (a potvrzeného) AIM-120 v historii. Ve většině případů budou Su-35 schopny zaútočit na F-16 dlouho předtím, než se F-16 budou moci dostat dostatečně blízko k tomu, aby zaútočily na Su-34. A jak jsme viděli na začátku tohoto měsíce (když byl ukrajinský MiG-29 sestřelen R-37M), R-37M není nic, co bychom měli ignorovat. Jakmile byl cílový letoun ve vzduchu, měl by lépe vystoupit ze své obálky – samozřejmě brzy, pokud chce jeho pilot přežít.

Jinými slovy: obvyklá situace bude zcela podobná té, která již existuje nyní: stačí vyměnit F-16 za MIM-104 PAC-2/3 SAM provozované Ukrajinou: umístěné asi 50 km (nebo více) za frontové linie, Patrioti nemohou pravidelně dohánět Su-34 vypouštěním UMPK asi 40-70 km od frontové linie, a to i přes jejich maximální dolet 160 km.

To je důvod, proč musíme doufat, že i když bude jistě dost příležitostí, reálné šance na to, že se jakýkoli ukrajinský F-16 dostane dostatečně blízko, aby odpálil svůj AIM-120 – aniž by byl zadržen a sestřelen Rusy R-37M. - budou oběti.

Samozřejmě si můžete být 1000% jisti, že piloti PSU již studují možná řešení. Ve skutečnosti si můžete být jisti, že pečlivě prověřují všechny dostupné zprávy o každém z bojů, do kterých Rusové nasadili své R-37M: hledají řešení. Možná nějaké najdete.

Například: Mohli by dojít k závěru, že jejich nejlepší možností je pokusit se fungovat podobně, jak si již vedou Su-24 PSU: podporované věcmi, jako jsou návnady ADM-160 MALD. Jejich aktivity by mohly lákat Rusy, aby „utrtili“ své R-37M a nechali F-16 „volné“, aby se přiblížily dostatečně blízko, aby mohly zapojit například své AIM-120.

Ale především musíme doufat, že tomu tak je, protože někteří se hlásí od loňského roku a Ukrajinci našli ten či onen R-37M v „téměř neporušeném“ stavu někde severozápadně od Chersonu. Pokud by tomu tak bylo, pak si můžeme být jisti, že „Muži v černém“ v Národním středisku pro leteckou a kosmickou zpravodajskou službu (USA) měli dostatek příležitostí ke studiu zbraně a doufejme, že proti ní vyvinou účinná protopatření. Pouze v takovém případě budou mít PSU F-16 vážnou šanci úspěšně a, což je přinejmenším stejně důležité, pravidelně zachycovat alespoň některé ruské bombardéry UMPK.

